

Supermarket SV. hildy

peter kubică

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

peter kubica
super
market
sv. hildy

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Copyright © Peter Kubica 2004
Cover design © Dušan Babjak 2004
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Vyšlo s finančným príspevkom
Ministerstva kultúry SR

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV
spol. s r. o.

Peter Kubica: Supermarket sv. Hildy
Zodpovedná redaktorka Ingrid Skalická
Jazyková redaktorka Božena Rolková
Obálka Dušan Babjak
Sadzba a tlač ETERNAPress
Prvé vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 80-8061-185-8

Supermarket sv. Hildy

ponúka akciové ceny

Bravčové stehno /dovoz Čína/	69,- Sk/kg
Olivový olej zo slnečníc	29,- Sk/l
Bryndzový nárez /podiel bryndze 5%/	48,- Sk/kg
Sibírske banány	35,- Sk/kus
Pohodlná pánska obuv /veľkosť 49-51/	od 150,- Sk
Univerzálna farba na všetko - čierna	99,- Sk/kg

Akcia platí do vypredania zásob.

Po predložení tohto kupónu

získate **10 %** zľavu
na **50 %** akciovú zľavu.

1

Mladík prechádzal okolo pokladničky pri oddelení s domácimi potrebami a drogériou. *Opäť sa na mňa usmiala*, pomyslel si. Mala asi dvadsať a obťahanuté tričko. Veľakrát ju pozoroval, keď snímala čiarové kódy, bola jednoducho príťažlivá.

Škatuľky zubnej pasty chytala iba za okraje, akoby nechcela v štiplavej hmote zanechať odtlačky prstov. Superultratenké vložky, ak boli inej značky, než používala ona sama, povýšenecky brala medzi palec a ukazovák ľavej ruky, aby ich vzápätí, po pípnutí snímača kódov, prehodila takmer na koniec odkladacieho pultu. So sklom akéhokoľvek tvaru a na akéhokoľvek použitie zaobchádzala nevšímavo. *Sklo? Pch, dajte sa aj s ním vypchať!* mávala nutkanie zakričať zákazníkovi rovno do očí. *Som vari včerajšia, aby som si natrepala celý sklársky priemysel do bytu?!*

Kráčal ďalej, kývol Mirovi, ktorý zoradzoval toaletný papier a ktorý mu vždy hovoril ten istý vtip.

„Že sa na to ne...“ odpovedal mu mladík a ešte dodal: „Veď toaletáka máš dosť.“

Miro sa rozosmial, pričom nechtiac buchol rukou do pyramídy z toaletného papiera. Tá sa zvalila a kotúče sa rozkotúľali na všetky strany.

„Dočerta,“ začul mladík Mirovo nadávanie, ale už sa nezastavoval. *Medzi moje povinnosti nepatrí ukladanie tovaru*, povedal sám pre seba a kráčal ďalej. Pohľadom ešte raz skontroloval celý priestor, v ktorom sa pohyboval Miro, pokladnička a zopár ďalších. Nepoznal dokonca ani ich mená,

pretože sa menili častejšie, než on stihol vyfajčiť kar-tón cigariet. A on teda bol náruživý fajčiar.

Zvláštne bolo, že práve tu vedenie supermarke-tu zvolilo agresívnu reklamnú taktiku, a tak si zá-kazník v každej uličke medzi regálmi mohol prísť na svoje. Záviselo to od toho, akej farbe holdoval. Za-stavme sa hneď v krajnej, ktorej vládla zelená. Ze-lenkové vrecia s pracím prostriedkom sa povalova-li celkom dole, nad nimi trónili ropuchovité tekuté mydlá, aviváže, zubné kefky. Vo výške očí priemernej nakupovaniachtivej ženy, pretože štatistiky tvr-dia, že toto oddelenie navštevujú z desiatich ľudí iba dvaja muži, nachádzali sa parfumy, laky na nechty i farby v odtieni borovicového ihličia. Svetlozele-ná ponuka najrozmanitejšieho tovaru žiarila zhora, akoby spoza nej vychádzalo slnko poznania. *Aha! Skoro by som bola zabudla na novú vázu*, pomyslela si akási tridsiatnička v pokrčenej dlhej sukni a vyťa-hanom roláku, na ktorej mladík zakončil svoje po-zorovanie.

„Dobrý deň, ujo,“ prihovorilo sa mladíkovi diev-čatko. „Kde je moja mamička?“ Hlas sa mu postup-ne menil na plač.

Usmrkanec akýsi! pomyslel si, ale zahryzol si do jazyka a potlačil svoju mrzutosť. „Neplač, určite ju nájdeme.“

Dievčatko si utrelo slzy i nos do rukáva a chyti-lo ho za ruku. Smerovali k informačnému centru, odkiaľ sa dá cez mikrofón osloviť celý supermarket. Ľudia sa obzerali za zvláštnym párom. Dievčatko kráčalo ruka v ruke s vysokým mladíkom, asi dvad-saťpäťročným, oblečeným v uniforme ochranky.

„Máš novú frajerku, fešák?“ zažmurkala naňho

odfarbená štyridsiatnička, ktorá vybaľovala zeleninu. Zámerne vypla prsia, oprela sa o regál s koreňovými plodmi zeme. Zvýraznila pripravenosť na možný flirt, prsty si vnorila do záplavy vlasov, pričom odhalila vyholené podpazušia. „Myslela som si, že si na staršie,“ dodala ironicky, pretože vytrvalo odmietal jej pozvania na pohárik i akékoľvek iné spôsoby na zblíženie s ňou.

Krava, uľavil si v duchu, *keby už bolo poobede. Dnes to asi nevydržím.* „Čau,“ vyštekol na brigádničku, ktorá v informačnom centre pečiatkovala pokladničné bloky. „Tu ti nechávam toto dievča. Vyhlas, že sa stratilo, nech sa nájde jeho matka.“

Vydýchol si, až keď vošiel na toaletu. Umýval si ruky, akoby chcel zmyť neviditeľný nános dobromyseľnosti. Najskôr siahol po voňavom tekutom mydle, ale sladkastá vôňa nie a nie prekryť pocit špiny. Z vedľajšieho umývadla si vzal obyčajné tvrdé mydlo, ktorého drsnosť, hoci mal na muža až príliš jemné ruky, ho privádzala k uspokojeniu. O hodinu neskôr aj fyzicky zmyl zo seba záchvevy súcitu, a to vtedy, keď sa mu podarilo chytiť zlodēja.

„Pusť ma!“ kričal štyridsiatnik, pričom chcel uvoľniť zovretie svojho prenasledovateľa. Slušný človek, pomyslel by si na prvý pohľad každý, kto by ho videl prechádzať jednotlivými oddeleniami supermarketu.

Neodpovedal, jedinou odpoveďou bolo ešte silnejšie stisnutie rúk.

„Ty pes, veď ja si ťa nájdem,“ vykrikoval zloděj a odpľul si.

Mladík sa zamračil ešte viac a ťahal muža do kancelárie, aby neboli na očiach nakupujúcich ľudí. Vo

dverách sotil muža tak prudko, že ten stratil rovnováhu a čelom narazil do hrany stola. Z rany sa mu spustila krv, ale mladík si ho nevšímal. Vytiahol cigaretu zo škatuľky a zapálil si. Zdvihol telefónne slúchadlo. „Áno, prídte ku mne, mám tu straku.“

„Človeče, aspoň mi daj niečo, nech si to utriem,“ zmeneným tónom prehovoril muž. Prstami sa opatrne dotýkal čela a vystrašeným pohľadom pozoroval mladíka. „Mohol by som ti byť otcom.“

„Tak teda, foter, počúvaj ma,“ precedil cez zuby mladík, ktorý sa medzitým k nemu nahol a stisol mu hrdlo tak silno, až mu zbeleli prsty. „Neznášam typy, ako si ty, chce sa mi z teba vracať. Celý deň tu oxiduješ, všetko ohmatávaš svojimi špinavými rukami a nakoniec ešte kradneš.“

Ozvalo sa zaklopanie. Do kancelárie vošli dvaja uniformovaní policajti. Podali si s mladíkom ruky. Jeden z nich zdvihol zlodēja a druhý poznamenal: „Tento týždeň sa ti akosi darí. Normálne by som na teba stavil.“

„Nepreháňaj,“ zasmial sa mladík. „Aj tak som už druhý mesiac bez prémie, vínového zlodēja som stále nedostal.“

„Fakt?“ pokračoval policajt v rozhovore s ochranárom. „Vínový zloděj ešte úraduje?“

„No práve, nech by som chytil aj sto takýchto pajácov,“ ukázal prstom na zatknutého muža, „tak naňho nemá ani jeden. Vyberá si len najfajnovejšie...“

„Koľko vlastne stojí také lepšie?“ prerušil ho prvý policajt, ktorý pravou rukou pridržiaval zatknutého, ako keby držal svojho psa, keď je s ním na raňajšej prechádzke v parku a zrazu sa objaví lákavá korisť.